

εις τα ύψηλα περιλαίμια, εις την εκζεζητημένην τριχοστασίαν, εις τα κενα ληρήματα και εις ὅ,τι επιπόλαιον εν τοῖς ἡδέσι τοῦ εκδεδιτημένου φραγκοκόσμου, μη εξαρουμένου τοῦ βαρβάρου εκείνου τῆς μονομαχίας, τοῦ αγνώστου εις τους αναστήσαντας την Ἑλλάδα ἥρωας.

Ὅχι, δεν ἔχομεν ἀρίστους, καίτοι επλεόνασαν τα ἀρίστα ονόματα παρ' ἡμῖν. Ἀρίστους δεν ἔχομεν, διο και θριαμβεῦει σήμερον ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἐπιδεικτικὸς πλοῦτος, ἀντιποιοῦμενος αὐτος τα ἀριστεία, διότι λαμπρα τρώγει και λαμπρα πίνει και λαμπρα περιβάλλεται.

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΗΣ ΣΚΤΑΙΣΗΣ.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTIPENIEF.

(Συνέχεια.)

Ἦτο φρωιοτάτη πρωΐα. Αἱ ὁδοὶ τῆς Φραγκοῦρτης, αἰτνες πρὸ μικροῦ εἶχον ἀρχίσῃ νὰ πληρῶνται ζωῆς και κινήσεως, παρείχον καθάριον και φιλόφρονα ὄψιν. Τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν ἐφεγγόβουν και ἐλαμποκόπουν ὡς χρυσαυγῆς χάρτης· και μόλις ἡ ἀμαζα εἶχεν ἐξέλθῃ ἐξω τῆς πύλης, ὅτε ἀπὸ τοῦ κυανοῦ, μῆπως καταδαμβούντος οὐρανοῦ ἀντήχησαν τὰ λιγυρὰ τερετίσματα τῶν κορυδαλῶν. Αἰφνης παρὰ τινι καμπῇ τῆς ὁδοῦ ἐξόπισθεν μεγάλης τινος πλατάνου ἐγένετο ἐμφανὴς γνωστή τις μορφή· προὐχώρησε δύο ἢ τρία βήματα και εἶτα ἐστὴ ἀκίνητος. Ὁ Σανὶν παρετήρησε μετὰ πλείονος προσοχῆς ὅπως ἀναγνωρίσῃ ἀκριβῶς τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο πρόσωπον: «ὦ, φρωαία συνάντησις... Εἶνε ὁ Αἰμίλιος!... Τοῦ εἶνε λοιπὸν γνωστή ἡ υπόθεσις;» ἠρώτησε στραφεὶς πρὸς τὸν Πανταλεόνε.

«Μὰ δεν σὰς εἶπα, ὅτι εἶμαι τρελλός;» ἀπήντησεν ὁ δυστυχὴς γέρων ἐν ἀπελπισίᾳ και ἐκβάλλων ἀσθενῆ τινα ἀλλ' ὀδυνηρὰν κραυγὴν. «τὸ κακόμοιρο δεν με ἀφινε νὰ κλείσω ἡμῖν ὅλη τὴ νύχτα — ἐπὶ τέλους με ἠνάγκασε σήμερον τὸ πρωὶ νὰ τοῦ διηγῇ ὅλην τὴν υπόθεσιν!»

(«Νᾶ, αὐτὴ εἶνε ἡ segretezza του!» εἶπε κατ' ἑαυτὸν ὁ Σανὶν.)

Ἡ ἀμαζα ἐφθασε τὸν Αἰμίλιον. Ὁ Σανὶν διέταξε τὸν ἀμαζηλάτην νὰ σταματήσῃ και ἐφώναζε εις τὸν Αἰμίλιον νὰ πλησιάσῃ. Μὲ βήματα δειλὰ και με πρόσωπόν κάτωχρον, ὅπως τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατ' ἣν εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς λιποψυχίας, ἐπλησίασεν ὁ Αἰμίλιος.

Μόλις ἤδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθιος.

«Τί ζητεῖτε ἐδῶ;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν αὐστηρῶς. «Διατί δεν ἐμείνατε γστὸ σπίτι;»

«Ἀφήσετέ με... ἀφήσετέ με νὰ ἔλθω μαζὶ σας!» ἐνέελισεν ὁ Αἰμίλιος με τρέμουσαν φωνήν, και συνάπτων τὰς χεῖρας ὡσεὶ προσευχόμενος. Οἱ ὀδόντες του ἐπατάγουν, ὡς ὑπὸ πυρετοῦ. «Δεν θὰ σὰς εἶμαι ἐμπόδιον εις τίποτε· πάρετέ με μαζὶ σας — πάρετέ με μαζὶ σας!»

«Ἄν ἔχετε τὴν παραμικρὰν ὑπόληψιν, τὴν παραμικρὰν ἀγάπην πρὸς ἐμέ,» ἐξηκολούθησεν ὁ Σανὶν «πηγαίνετε ἀμέσως εις τὸ σπίτι ἢ εις τὸ μαγαζὶ τοῦ κυρίου Κλόβερ, μὴ μαρτυρήσετε εις κανένα τὸ παραμικρόν, και περιμένετε, ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω.»

«Ἔως ὅτου νὰ ἐπιστρέψετε;» ἠρώτησε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Αἰμίλιος, καὶ ἡ φωνὴ του ἐφαίνετο ἐκλείπουσα, «Ἄλλ' ἐάν σὰς...»

«Αἰμίλιε!» ἐφώναζεν ὁ Σανὶν, διακόπτων αὐτόν, καὶ δεικνύων με τὸ βλέμμα τὸν ἀμαζηλάτην «Αἰμίλιε! προσέξτε καλὰ! Σὰς παρακαλῶ, ἐπιστρέψατε γστὸ σπίτι! Κάμετε αὐτό, ποῦ σὰς λέγω, ἀγαπητέ μου φίλε, Αἰμίλιε! Ἄν πραγματικῶς με ἐκτιμᾶτε και με σέβασθε, ἐπιστρέψατε ἀμέσως εις τὸ σπίτι.»

Ὁ Σανὶν ἔτεινεν εις τὸν παῖδα τὴν χεῖρα. Ὁ Αἰμίλιος προσέδραμε μετὰ σπουδῆς, ἤρchiσε νὰ κλαίῃ μετὰ λυγμῶν, ἔδλιψε τὴν χεῖρα εις τὰ χεῖλη του, ἐπήδησε πέραν τῆς τάφρου, και ἀπεμακρύνθη τρέχων ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς πρὸς τὴν Φραγκοῦρτην.

«Νᾶ και μία ἄλλη εὐγενὴς καρδιά!» ἐψιθύρισεν ὁ Πανταλεόνε. Ἄλλ' ὁ Σανὶν παρετήρησεν αὐτόν με βλέμμα τοσοῦτον ἐπιτιμητικόν και πληρὲς μομφῆς, ὥστε ὁ γέρων συνεμαζεῦσθῃ πάλιν εις τὴν θέσιν του ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἀμάξης. Ἐνόησεν, ὅτι εἶχε πράξει μέγα λάθος νὰ ἐκμυστηρεῖ τὰ πάντα εις τὸν Αἰμίλιον, προσέτι δὲ ἠῤῥανε και ἡ ἐκπληξίς του ἀπὸ στιγμῆς εις στιγμὴν: ἦτο λοιπὸν πράγματι αὐτὸς ὁ Πανταλεόνε, ὅστις ἐπῆγαινε διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς εις μονομαχίαν, ὅστις παρήγγειλε τοὺς ἵππους και τὴν ἀμαζαν, ὅστις ἔκαμε ὅλας τὰς προετοιμασίας, και ὅστις κατέλιπε τὴν εἰρηνικὴν και

ἡσυχὸν κατοικίαν του κατὰ τὴν ἑκτην ὥραν τῆς πρωΐας; Διὰ νὰ γείνῃ δὲ πλήρης ἡ δυστυχία, ἤρchiσαν και οἱ πόδες του νὰ τοῦ πονοῦν.

Ὁ Σανὶν ἐθεώρησε καλόν, νὰ ἐνδαρρύνῃ και ἐμψυχώσῃ τὸν γέροντα, ἔσχε δὲ τὴν εὐτυχὴ ιδέαν νὰ τῷ κεντήσῃ τὴν μᾶλλον εὐαίσθητον χορδήν.

«Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ ἀρχαία ἐκείνη τόλμη σας, ἀξιότιμε κύριε Τσιπατόλα; Ποῦ εἶνε ἡ ἀρχαία ῥώμη τῆς ψυχῆς — l'antico valor?»

Ὁ κύριος Τσιπατόλας ἀνῶρθε τὸ σῶμά του και συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

«L'antico valor?» ἐπανέλαβεν ὁ γέρων με βαθεῖαν φωνήν, «l'antico valor non è ancora spento (ἡ ἀρχαία ῥώμη δεν ἐσβέσθη ἀκόμη). Προσέλαβε δὲ πάραυτα ἀξιοπρεπῆ στάσιν και ἤρchiσε νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ παρελθόντος σταδίου του, περὶ τῆς ὁπερας και περὶ τοῦ μεγάλου τενόρου Garcia — ὅτε δὲ ἐφθασαν εις τὸ Hanau, ὁ γηραιὸς Ἰταλὸς ἐφαίνετο ἀναλαβὼν ὅλας νεανικὸν σφρίγγος.

Ὅταν σκεφθῇ τις καλῶς, θὰ εἴρῃ ὅτι εις ὅλον τὸν κόσμον δεν ὑπάρχει πρᾶγμα τόσον ἰσχυρόν και συγχρόνως τόσον ἀνίσχυρον ὅσον ἓνας λόγος.

22.

Τὸ μικρὸν δάσος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία, εὐρίσκετο εις ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας δρόμου μακρὰν τοῦ Hanau. Ὁ Σανὶν και ὁ Πανταλεόνε ἐφθασαν πρῶτοι εις τὸ ἀρισμένον μέρος, ὅπως ὁ γέρων εἶχε προειπεῖ. Ἀφῆκαν τὴν ἀμαζαν νὰ περιμένῃ εις τὴν ὁδὸν πλησίον τοῦ δάσους, αὐτοὶ δὲ εἰσεχώρησαν εις τὸ δάσος και ἀνεζήτησαν τὴν σκιὰν τῶν πυκνοτέρων δένδρων. Ἐκεῖ εἶχον σχεδὸν μίαν ὥραν νὰ περιμένωσι τοὺς ἀντιπάλους τῶν.

Ὁ Σανὶν διήλθε τὴν ὥραν ταύτην ἄνευ δυσανεκτικῆς, περιπατῶν ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν δένδρων ἀτραποῖς, ἀκροφύμενος τὸ κελεύδημα τῶν πτηνῶν, παρατηρῶν τὰς περιπατῶντας χρυσαλλίδας, και προσπαθῶν, ὅπως οἱ πλείστοι ῥῶσοι εις ὁμοίας περιστάσεις, νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε. Μίαν μόνην φοράν ἐβυθίσθη πρὸς στιγμὴν εις θλιβεροὺς συλλογισμοὺς: εἶχε φθάσει πλησίον νεαρᾶς τινος φιλόρας, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ χθελιστοῦ ἀνεμοστροβίλου λυγισθεῖσα ἔκειτο ἤδη μαραινόμενη και θνήσκουσα. «Αὐτὸ ἴσως εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἰδικῆς μου τύχης!» εἶπε κατ' ἑαυτὸν παρατηρῶν τὸ δένδρον τεθλιμμένο. Ἀλλὰ μετὰ μίαν στιγμὴν ἤρchiσε πάλιν εὐθυμος νὰ τραγουδῇ, ἐπήδησεν ὑπεράνω τῆς φιλόρας και ἐξηκολούθησεν τὸν περιπάτον του.

Ὁ Πανταλεόνε εὐρίσκετο εις ὅλας διάφορον ψυχικὴν διάθεσιν: ἐγόγγυζεν, ἀνεστέναζεν, ἐβλασφήμει και ὕβριζε τοὺς Γερμανοὺς, και ἐτριβεν ὅτε μὲν τὴν βράχιν του, ὅτε δὲ τὰ γόνατά του· μάλιστα δὲ και ἔχασματὸ ἀπὸ τὴν πολλήν του ταραχὴν, τοῦθ' ὅπερ παρείχε κωμικωτάτην ἐκφρασιν εις τὸ μικρὸν και καταζαρωμένον πρόσωπόν του. Ὁ Σανὶν μετὰ μεγάλης δυσκολίας κατάρθωνε νὰ συγκρατῇ τὸν γέλωτα, ὡς αἰς παρρηθεῖ τὸν γέροντα.

Ἐπὶ τέλους ἤκουσαν τὸν κρότον πλησιαζούσης ἀμάξης. «Νᾶ τους, ἔρχονται!» εἶπεν ὁ Πανταλεόνε και ἠνωρθώθη μετὰ τινος νευρικοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον ὅμως ἀμέσως προσεπάθησεν νὰ καλύψῃ λέγων: «Μπρρρ! ὁ ἀέρας εἶνε ἀρκετὰ ψυχρὸς σήμερα πρωὶ.»

Ἐπὶ τῆς χλόης και ἐπὶ τῶν φύλλων ἔκειτο εἰσέτι πολλὴ δρόσος, ἀλλ' ἡ υπόκωφος ζέστη εἶχεν εἰσδύσῃ και εις αὐτὸ δάσος.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἐγένοντο ἤδη ὁρατοὶ μεταξὺ τῶν δένδρων.

Συνωδεδόντο υπό τινος κυρίου κοντού και χονδρού τὸ σώμα, μὲ φλεγματικὸν καὶ σχεδὸν ἀποκοιμισμένον πρόσωπον — ἦτο ὁ ἱατρός τοῦ συντάγματος. Ἐκράτει διὰ τῆς μῖαξ χειρὸς μίαν στάμνον περιέχουσαν ὕδωρ δι' ἐνδεχομένην ἀνάγκην, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ ὤμου ἐκρέματο θύλακος περιέχων χειρουργικὰ ἐργαλεῖα καὶ ἐπιδέσμους. Ὁ ἱατρός ἐφαίνετο ὅτι ἦτο συνειδημένος εἰς τοιοῦτου εἶδους ἐκδρομὰς, αἰτίνες ἀπετέλουν μίαν ἐκ τῶν πηγῶν τῶν ἐσόδων του: ἐκάστη μονομαχία ἐφερεν αὐτῷ εἰσόδημα ὀκτὼ δουκάτων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρωνόν ἀπὸ κοινοῦ οἱ δύο ἀντίπαλοι. Ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ ἐβάσταζε τὸ περιέχον τὰ πιστόλια κιβώτιον, ἐνῷ ὁ κύριος φὸν Δένχωφ ἐκράτει μικρὸν τι βραβίδιον τοῦ περιπάτου καὶ τὸ ἐτίνασεν εἰς τὸν ἀέρα — πιθανῶς διὰ νὰ φανῇ ἀτάραχος καὶ ζωηρός.

«Πανταλέονε!» ἐψιθύρουν ὁ Σανὶν εἰς τὸν γέροντα «Ἄν πέσω . . . — διότι ὅλα εἶναι δυνατὰ, — ἀν σκοτωθῶ λοιπόν, λάβετε ἐκ τοῦ θυλακίου ἓν τεμάχιον χάρτου τυλιγμένον, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ἓν ἄνθος . . . Αὐτὸ τὸ ἄνθος ἐγχειρίσατε εἰς τὴν δεσποινίδα Τζέμμαν. Ἀκούετε; Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε;»

Ὁ γέρον παρητήρησεν αὐτὸν τεθυμμένον καὶ κατένευσε. Ἀλλὰ Κύριος οἶδε ἂν ἐνόησε τὴν παράκλησιν τοῦ Σανὶν.

Οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες τῶν ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις ὑποκλίσεις. Μόνος ὁ ἱατρός ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του: Δὲν ἐκίνηε οὔτε κἀν τὰς ὀφρὺς του, ἀλλὰ καθήμενος ἐπὶ τῆς χλόης ἐχασμάτω μόνον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: «Αὐταὶ αἱ ἱστορικαὶ ἐθιμοταξίαι καὶ φιλοφροσύναι δὲν εἶναι τοῦ κλάδου μου.» Ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ ἐπρότεινεν εἰς τὸν κύριον «Τσιππάντολα» νὰ ἐκλέξῃ τὴν θέσιν διὰ τὴν μονομαχίαν. Ὁ κύριος «Τσιππάντολας» ἀπήντησε μὲ βαρεῖαν καὶ δυσκίνητον γλῶσσαν (ὁ «τοῖχος» ἤρχισε πάλιν νὰ κρημνίζεται ἐν τῇ ψυχῇ του):

«Κάμετε σεῖς ὅπως θέλετε, κύριε, ἐγὼ κυττάζω . . .»

Ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ ἤρχισεν ἀμέσως ν' ἀναζητῇ τὴν κατάλληλον θέσιν, εὖρε δὲ ἐκεῖ πλησίον ἓνα φραιότατον τόπον, ἐντελὲς κεκαλυμμένον μὲ ἄνθη. Ἐμέτρησε τὰς ἀποστάσεις, ἐσημείωσε τὰ ἄκρα μὲ δύο μικρά, προχείρως ἀπὸ τῶν δένδρων ἀποκοπέντα βραβδία, ἔλαβε τὰ πιστόλια ἐκ τοῦ κιβωτίου καὶ ἐκάθισε διὰ νὰ τὰ γεμίσῃ ἐν συντόμῳ, εἰργάζετο μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἠναγκάζετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ν' ἀπομάσῃ διὰ μικροῦ τινος λευκοῦ μαντιλίου τὸν καταρρέοντα ἀπὸ τοῦ προσώπου του ἰδρώτα. Ὁ Πανταλέονε ἀπ' ἐναντίας ἔτρεχε διηνεκῶς ὀπίσθεν τὸν τρέμων καὶ κρούων τοὺς ὀδόντας. Κατὰ τὰς προετοιμασίας ταύτας ἴσταντο οἱ δύο ἀντίπαλοι ὀλίγον τι ὀπίσω, ὁμοιάζοντες κατ' ὅλην τὴν στάσιν πρὸς δύο μαθητὰς τοῦ σχολείου, οἵτινες πρὸ μικροῦ ἐδάφρουσαν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι θυμωμένοι μὲ τὸν διδάσκαλόν των.

Ἡ κρίσιμος στιγμή ἐφθασε καὶ

«Ἐκαστος ἐδράξατο τοῦ πιστολίου . . .»

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ παρητήρησεν εἰς τὸν Πανταλέονε, ὅτι ὡς πρεσβύτερος μάρτυς ὤφειλεν αὐτός, πρὶν ἢ ἐκφωνήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις λέξεις «Ἐνα, δύο, τρία», ν' ἀπευθύνῃ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μονομαχίας τελευταίαν τινα παραίνεσιν πρὸς τοὺς δύο ἀντιπάλους, ὅπως συνδιαλλάξῃ αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους· βεβαίως μία τοιαύτη ἀπόπειρα πρὸς συνδιαλλαγὴν οὐδέποτε ἔσχε τὸ ποδοῦμενον ἀποτέλεσμα καὶ κυρίως γίνεται μόνον καὶ μόνον χάριν τῆς ἐθιμοτυπίας, οὐχ ἥτιον ὅμως διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ κενοῦ τούτου τύπου ὁ κύριος Τσιππάντολας δ' ἀπεμάκρυνεν ἀπ' ἑαυτοῦ ἐν μέρος τῆς εὐδύνῃς. Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ῥίχτερ, μία τοιαύτη τελευταία παραίνεσις εἶνε ἄμεσον καθήκον τοῦ καλουμένου «ἀμερόληπτου», ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτος οὐδεὶς ὑπάρχει, διὰ τοῦτο παραχωρεῖ αὐτὸς ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ εὐχαρίστως τὸ προνόμιον τοῦτο εἰς τὸν σεβαστὸν αὐτοῦ κύριον συνάδελφον.

Ὁ Πανταλέονε, ὅστις ἦτο ἤδη κεκρυμμένος ὀπίσθεν ἐνὸς θάμνου, οὕτως ὥστε οὐδὲν ἴχνος τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Σανὶν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, δὲν ἐνόησε κατ' ἀρχὰς οὔτε μίαν λέξιν ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ κυρίου φὸν Ῥίχτερ — καθ' ὅσον μάλιστα ὁ κύριος οὗτος ὠμίλει λίαν ἐρήνως. Ἀλλ' ἐξαίρνηξ ἀνωρθώθη ἐντρομος ὁ γέρον, ἐπροχώρησε ταχέως ὀλίγα βήματα, ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ στήθος του μὲ τὴν σπασμωδικῶς συσφαιρωμένην χεῖρά του, καὶ ἀνεφώνησε μὲ βραγχώδη φωνὴν ἐν τῇ μικτῇ γλώσσῃ του:

«A la la la . . . Che bestialità! Deux zeun' ommes comme ça si battóno — perché? Che diavolo? Andate a casa!»

«Δὲν παραδέχομαι καμμίαν συμφωνίαν,» ἐφώναζε ταχέως ὁ Σανὶν.

«Οὐτ' ἐγὼ!» προσέθηκεν ὁ ἀντίπαλός του.

«Λοιπόν, φωνάζατε: «Ἐνα, δύο, τρία» κύριε Τσιππάντολα» εἶπεν ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ στραφεὶς πρὸς τὸν Πανταλέονε.

Ὁ γέρον ἐπέστρεψεν ἀμέσως μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν κρύπτην του, εἰρπυσεν ὅλας διόλους ἐντὸς τοῦ θάμνου, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἐφώναζε μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις:

«Una . . . due . . . e tre!»

Ὁ Σανὶν ἐπυροβόλησε πρῶτος καὶ ἀπέτυχεν. Ἡ σφαῖρα ἐκαρφώθη εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὁ βαρὺνός Δένχωφ ἐπυροβόλησεν — ἐξεπύτηδες εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁδυνηρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησεν . . . Οὐδεὶς ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του. Μόνον τοῦ Πανταλέονε ἠκούοντο ἐλαφροὶ λυγμοί.

«Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξακολουθήσωμεν;» ἠρώτησε τέλος ὁ Δένχωφ.

«Διατὶ ἐπυροβολήσατε εἰς τὸν ἀέρα;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Αὐτὸ εἶνε 'δική μου δουλειά.»

«Καὶ ἂν ἐπαναλάβωμεν τὴν μονομαχίαν, σκοπεῦετε νὰ πυροβολήσατε πάλιν εἰς τὸν ἀέρα;» ἠρώτησεν ὁ Σανὶν.

«Πιθανόν· δὲν εἰσέωρα.»

«Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι» ἤρχισεν ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ «Οἱ μονομαχοῦντες δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλοῦν μεταξύ τους. Αὐτὸ ἀντιβαίνει εἰς τὸν κανονισμόν.»

«Παραταῦμαι τοῦ δικαίωμάτός μου, νὰ πυροβολήσω ἐκ δευτέρου» εἶπεν ὁ Σανὶν ἀποτόμως καὶ ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πιστόλιον.

«Οὐτ' ἐγὼ σκοπεῶ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν μονομαχίαν» ἐφώναζεν ὁ Δένχωφ, ρίπτων φασάτως τὸ πιστόλιόν του κατὰ γῆς.

«Ἐκτὸς δὲ τούτου, εἶμαι τώρα πρόθυμος νὰ ὁμολογήσω, ὅτι εἶχα ἄδικον προχθές.»

Μετεστράφη ὀλίγον τι καὶ ἔτεινε μετὰ τινος δισταγμοῦ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σανὶν. Ὁ Σανὶν ἐπλησίασε ταχέως πρὸς αὐτὸν καὶ ἔσειε τὴν προταθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα. Οἱ δύο νεανῖαι παρητήρησαν ἀλλήλους μειδῶντες καὶ ἠρυνθρίαςαν.

«Bravi! Bravi!» ἐφώναζεν ἤδη ὡσάν δαιμονισμένος ὁ Πανταλέονε, καὶ κροτῶν τὰς χεῖρας ἐξώρμησεν ἐκ τῆς κρύπτης του . . . Καὶ ὁ ἱατρός, ὅστις ἔμεινε καθισμένος ἐπὶ τινος κορμοῦ δένδρου εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν, ἔχυσε τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς στάμνου καὶ μὲ βραδέα βήματα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ δάσους.

«Ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη — ἡ μονομαχία ἐτελείωσεν!» ἐφώνησεν ὁ κύριος φὸν Ῥίχτερ μὲ ἦθος ἐπίσημον.

«Fuori!» («ἔξω!») ἐφώναζεν ὁ Πανταλέονε, ἐνθυμηθεὶς τὸ παρελθόν του ἐπάγγελμα.

* * *

Ὅτε ὁ Σανὶν ἀπεχαίρεται τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἐπέβη τῆς ἀμάξης του, ἡσθάνθη, ἂν ὄχι ἀκριβῶς χαράν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὸ συναίσθημα ἐκεῖνο τῆς ἀνακουφίσεως, ὅπερ καταλαμβάνει συνήθως τὸν ἄνθρωπον μετὰ τινα καλῶς ἀποβάσαν ἐγχειρίσιν. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ συναίσθηματος τούτου ἀνεμίχθη καὶ ἄλλο τι, συναίσθημά τι αἰδοῦς . . . Ἡ μονομαχία, ἐν ἣ πρὸ μικροῦ εἶχε παίξῃ τὸ μέρος του, ἔκαμνεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐντύπωσιν προμελετημένης, κοινοτάτης κωμωδίας σπουδαστῶν ἢ ἀξιωματικῶν. Ἐνθυμήθη τὸν φλεγματικὸν ἐκείνον ἱατρὸν, ὅστις ἐμεδίωσε ἢ μᾶλλον χλευαστικῶς ἔδειξε τοὺς ὀδόντας, ὅτε εἶδεν αὐτὸν τὸν Σανὶν κρατούμενον ἀπὸ τοῦ βραχιόνος τοῦ Δένχωφ καὶ ἐξερχόμενον μετ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ δάσους. Καὶ ἔπειτα, ὅτε ὁ Πανταλέονε ἐπλήρωσεν εἰς τὸν ἱατρὸν τὰ τέσσαρα δουκάτα συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμόν . . . Ἀχ τί δυσάρεστος ἱστορία!

Μάλιστα, ὁ Σανὶν ἡσχύνετο καὶ ἐβρίσκετο ἐν συγχύσει καὶ ἀμηχανίᾳ . . . Ἀφ' ἐτέρου ὅμως — πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ φερθῇ ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις; Μήπως ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ ἀτιμώρητον τὴν ἀναίσχυντον θρασύτητα τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ἀξιωματικοῦ, χωρὶς νὰ δειχθῇ ὅμοιος μὲ τὸν κύριον Κλύβερ; Ἐπροστάτευσεν τὴν Τζέμμαν, τὴν ὑπερήσπισε — βεβαίως. Ἀλλὰ μετ' ὅλα ταῦτα ἡσθάνετο τύψεις συνειδότος, ἀμηχανίαν καὶ αἰσχύνην.

Ὁ Πανταλέονε ἀπ' ἐναντίας ἐβρίσκετο ὑπεράνω τῶν νεφελῶν ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν του. Αἰρῆνς ἔγενεν ὑπὲρ πᾶν μέτρον ἀλαζονικός καὶ ὑπερήφανος. Στρατηγὸς νικηφόρος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, δὲν θὰ ἔρριπτε πέριξ του τοσοῦτον θριαμβευτικὰ βλέμματα μετὰ τοσαύτης ἀταρσεκείας, ὡς ὁ Πανταλέονε. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Σανὶν κατὰ τὴν μονομαχίαν ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς θαυμασμόν καὶ ἔκστασιν. Ὁ Πανταλέονε ὠνόμαζε τὸν Σανὶν ἥρωα καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ οὔτε τὰς παραινέσεις του οὔτε τὰς παρακλήσεις του. Παρέβαλλεν αὐτὸν πρὸς ἀνδριάντα μαρμαρίνου ἢ χάλκινον — πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Κοιμοδόρου ἐν τῷ Δὸν Ἰουάν! Ὅσον

δ' ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὡμολόγησεν, ὅτι εὐρέθη βεβαίως ἐν μικρᾷ τινι ταραχῇ. «Ἀλλὰ εἶμαι καλλιτέχνης» προσέθηκε «καὶ ἐπομένως εἶμαι οἰκοδὸν νευρικῆς φύσεως. Ἐνφ' τοῦναντίον σῆς εἶσθε τέκνον τοῦ παγετώδους Βορρᾶ καὶ τῶν ἐκ γρανίτου βράχων.»

Ὁ Σανὶν περὶ ἤθε τῇ ἀληθείᾳ εἰς ἀμηχανίαν, τίνι τρόπῳ νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἐξηγούμενον γέροντα.

* * *

Σχεδὸν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου πρὸ δύο ὥρων εἶχον εὐρη τὸν Αἰμίλιον, ἐξώρμησεν ἤδη ὁ παῖς ἐξόπισθεν ἐνὸς δένδρου, ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν χαρᾶς, ἐκίνησεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν πλὸν του, ἔδραμε τοσοῦτον ἀκατασχέτως πρὸς τὴν ἄμαζαν, ὥστε παρ' ὀλίγον ἐνέπεσε μεταξὺ τῶν τροχῶν, καί, χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ νὰ σταματήσουν οἱ ἵπποι, ἀνερχομένη ὑπεράνω τῆς κεκλεισμένης θυρίδος καὶ περιεπύχθη τὸν τράχηλον τοῦ Σανίν.

«Εἶσθε ζωντανός; δὲν σὰς ἐπλήγησαν;» ἐφώναζε, «Μὲ συγχωρεῖτε ὅπου δὲν σὰς ὑπάκουσα... Δὲν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Φραγκφούρτην... Δὲν εἰμποροῦσα! Σὰς ἐπερίμενα ἐδῶ... Εἰπότε μοι τί συνέβη!... Τὸν ἐφρονέσατε;»

Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ὁ Σανὶν κατάρθωσε μόλις νὰ καθησυχάσῃ τὸν παῖδα καὶ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Λάμπων ἐκ τῆς χαρᾶς ἤρχισεν ἀμέσως ὁ Πανταλεόνε νὰ διηγῆται εἰς τὸν παῖδα μὲ μεγάλην πολυλογίαν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μονομαχίας, δὲν ἐλησμόνησε δέ, ἐννοεῖται, νὰ ἀναφέρῃ καὶ πάλιν τὸ μαρμάρινον ἢ χαλκοῦν ἀγαλμα τοῦ Κορμοδόρου. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἤνοιξεν εὐρέως τὰ σκέλη του ὅπως κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς τὰ πλάγια ὑπεράνω τοῦ ὤμου του καὶ τοιουτοτρόπως παρέστησεν εἰς τὸν Σανὶν ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τοῦ Κορμοδόρου!

Καταγοητευμένος ἤκροατο ὁ παῖς, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν διήγησιν τοῦ γέροντος ἐκδηλῶν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν χαρὰν του ἢ ἐναγκαλιζόμενος αἰφνης τὸν ἥρωα καὶ φίλον του.

Ἡ ἄμαξα ἐτροχάλιζεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Φραγκφούρτης καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἐμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ κατῴκει ὁ Σανίν.

Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν δύο φίλων του ἀνέβη ὁ Σανὶν εἰς τὸ δευτερόν πάτωμα, ὅτε αἰφνης διέκρινεν ἐκ τινος μικροῦ καὶ σκο-

τεινοῦ διαδρόμου προβαίνουσιν μὲ βήματα ταχέα γυναικεῖαν τινὰ μορφὴν, ἣτις ἐστάθη ὀλίγον τι δισταζούσα ἐνώπιον τοῦ Σανίν, ἀνέπεμψε τρέμουσα βαδὼν στεναγμόν, κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα καὶ ἐξεληθεύσα εἰς τὴν ὁδὸν ἐγένετο ἀφαντος — πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τοῦ ὑπηρέτου, ὅστις διεβεβαίωτο ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη εἶχεν ἤδη περιμεῖνῃ πλέον τῆς μίας ὥρας τὴν ἐπ' ἀνδρὸν τοῦ κυρίου Ράσσου.

Ὅσον βραχὺ καὶ ἀν' ὑπῆρξε τὸ θέαμα, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Σανὶν ἐπρόφρασε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο ἡ Τζέμμα. Ἀνεγνώρισε τοὺς ὀφθαλμούς της, μ' ὅλον ὅτι τὸ πρόσωπόν της ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου.

«Ἐγνώριζε λοιπὸν ἡ δεσποινὴς Τζέμμα τὴν ὑπόθεσιν τῆς μονομαχίας;» ἠρώτησε γερμανιστὶ ὁ Σανὶν δυσηρεστημένος καὶ μετεστράφη πρὸς τὸν Αἰμίλιον καὶ τὸν Πανταλεόνε, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν κατὰ πόδας.

«Μὲ ἀνάγκασε νὰ τῆς τὰ διηγηθῶ ὅλα» ἐψέλλισεν ὁ Αἰμίλιος ἐρυθριῶν καὶ τεταραγμένος. «Τὸ ἐκατάλαβε μόνη της, καὶ... δὲν εἰμποροῦσα νὰ μὴ... Ἀλλὰ τὰρ δὲν πειράζει τίποτε ποῦ τὸ ἔμαθε» προσέθηκεν ἐν εὐθυμίᾳ, «Τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε καλὰ καὶ ἡ Τζέμμα εἶδε ὅτι εἶσθε ζωντανὸς καὶ ὑγιής.»

Ὁ Σανὶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του.

«Τί φλόβαροι ὅπου εἶσθε καὶ οἱ δύο!» εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐρρίφθη ἐπὶ μιάς καδέκλας.

«Σὰς παρακαλῶ, μὴ θυμώνετε μαζί μου» εἶπεν ὁ Αἰμίλιος μὲ ἱκετευτικὸν ὄψος.

«Καλὰ! δὲν θυμῶμαι.» (Ὁ Σανὶν πραγματικῶς δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δυσареστηθῇ — καὶ πῶς ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ μετὰ σπουδαιότητος, ὅπως ἡ Τζέμμα μείνῃ ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ περὶ τῆς μονομαχίας;) «Καλὰ, τώρα, φθάνει... Πηγαίνετε... Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος· θέλω νὰ κοιμηθῶ. Εἶμαι κουρασμένος.»

«Ἐξαιρετὴ ἰδέα!» ἐφώναζεν ὁ Πανταλεόνε. «Ἐχετε ἀνάγκην ἡσυχίας. Καὶ σὰς ἀξίζει ν' ἀναπαυθῆτε ἔπειτ' ἀπὸ τόσους κόπους, γενναῖε Κύριε! Πᾶμε, Αἰμίλιε! Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ! Στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν μας -σ-σ-σ-ε!»

Λέγων ὁ Σανὶν ὅτι ἠθελε νὰ κοιμηθῇ, ἐπεθύμει μόνον νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τῶν φίλων του. Ὅτε ὅμως ἔμεινε μόνος, ἡσθάνθη πραγματικῶς μεγάλην κόπωσιν εἰς ὅλα του τὰ μέλη: Ὁλόκληρον τὴν παρελθούσαν νύκτα ἔμεινεν ἐντελῶς ἄπνους, καὶ διὰ τοῦτο τώρα, μόλις κατεκλῖθη ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐβυθίσθη ἀμέσως εἰς ὕπνον βαδύν.

(Ἔπειτα συνέχεια).

1. ΕΡΡΙΚΟΣ IVEN, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 129).
2. ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΛΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΖΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΔΙΩ ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ (ἐν σελ. 132). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

3. ΕΞΟΔΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ (ἐν σελ. 133). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

4. ΕΝ ΤΩ ΠΕΔΙΩ ΤΟΥ ΛΙΜΟΥ: ΔΙΑΝΟΜΗ ΓΑΔΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ ΔΙΑ ΣΟΥΠΙΑΝ (ἐν σελ. 133). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

5. ΕΝ ΤΩ ΔΟΥΤΡΩ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Siemiradzky (ἐν σελ. 137).

Ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνης ταύτης, ἦν ἐνταῦθα ἀφίνομεν ἀνεμύνηντον ὡς μηδεμιᾶς χρῆζουσιν περιγραφῆς, εἶνε Πολωνὸς τὸ γένος, ἐγεννήθη δὲ τῇ 15. νοεμβ. 1843 ἐν τῷ κυβερνεῖῳ Γρόδνο. Ὁ Hendrik Siemiradzky, ὅστις διατρέπει κυρίως ὡς ζωγράφος εἰκόνων ἱστορικῶν ὑποθέσεων, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χαρκόβης, μετὰ δὲ τὴν ἀπο-

περάτωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Πετροῦπολιν, ἔνθα ἐτελειοποιήθη ἐν τῇ ἐκεῖ Ἀκαδημίᾳ τῶν τεχνῶν καὶ διεκρίθη διὰ πολλῶν εἰκόνων αἰνέας καὶ ἐβραβεύθησαν. Τῷ 1870 ἐπεσκέφθη τὴν Γερμανίαν, εἰργάσθη ἐπὶ ἐν ἔτος ὡς μαθητῆς τοῦ διασῆμου ζωγράφου Piloty ἐν Μονάχῳ, καὶ εἶτα ἐγκατεστάθη ἐν Ῥώμῃ. Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἱστορικὴ εἰκὼν, παριστάσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν ἱατρὸν αὐτοῦ Φίλιππον, διήγειρε μέγαν θαυμασμόν καὶ ἐξετιμήθη ὡς ἀριστοτέλεια τέχνης· ἐπ' ἰσῆς δὲ θαυμαστὴ εἶνε καὶ ἡ δευτέρα εἰκὼν, ἣν ἐζωγράφησε τῷ 1871 κατὰ τι ποίημα τοῦ Τόλστοι ὑπὸ τὸν τίτλον: ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἀμαρτωλὸς γυνή. Ἐτι μείζονα θαυμασμόν διήγειρεν ἡ ἐν Ῥώμῃ τῷ 1876 ζωγραφηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Siemiradzky εἰκὼν «Αἱ ζωνταναὶ δᾶδες τοῦ Νέρωνος». — Ἡ σήμερον ἐν τῇ Κλειῷ δημοσιευομένη εἰκὼν τοῦ διασῆμου τούτου ζωγράφου εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ἔργων μὴ ἱστορικῆς ὑποθέσεως.